

[Kim Behnke]

mer en bagatelgrænse på 1.296 kr. urimeligt høj.

Ministeren bedes derfor oplyse, med hvilke argumenter grænsen er sat så højt og desuden, hvorvidt ministeren har mulighed for at få forholdet ændret.

Svar (1/9 94):

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Grundlaget for administrationen af biblioteksafgiften er loven om biblioteksafgift (lov nr. 354 af 6. juni 1991), der trådte i kraft den 1. januar 1992. Lovens § 4, stk. 5, bestemmer:

»Beløb under 1.200 kr. udbetales ikke. Beløbsgrænsen reguleres årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

Takten i denne regulering er opretholdt ved § 7 i lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende regulering af overførsler m.v. (Ændrede reguleringsbestemmelser) (lov nr. 449 af 30. juni 1993).

I forslaget til lov om biblioteksafgift, som blev fremsat af kulturminister Grethe Rostbøll (L 116, folketingsåret 1990-91, 2. samling), fandtes der ikke nogen udtrykkelig bestemmelse om en bundgrænse for, hvor små beløb der skulle kunne udbetales. Det var imidlertid tanken at fastsætte en grænse administrativt ved 1.000 kr.

Under Kulturudvalgets behandling af lovforslaget fremsatte kulturministeren imidlertid med udvalgets tilslutning forslag til den citerede § 4, stk. 5.

Dette ændringsforslag var ledsaget af følgende bemærkninger:

»Efter den gældende ordning ydes der ikke afgift til personer, som er repræsenteret med mindre end 100 udlånsenheder på de af loven omfattede biblioteker. 100 enheder svarer med de for 1991 gældende satser til 561 kr. Af administrative og praktiske grunde foreslås denne bundgrænse fra lovens ikrafttræden fordoblet, således at der kommer til at gælde en nedre grænse for afgiftsbetaling på 1.200 kr.«

Med blandt andre denne ændring blev lovforslaget ved 3. behandling den 24. maj 1991 vedtaget med 105 stemmer (S, KF, V, SF, CD, RV, KRF og (ved en fejlafstemning) 1 (FP)) mod 7 (FP).

Spm. nr. S 1865

Til *energiministeren* (24/8 94) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvorledes vil energiministeren afhjælpe de problemer, indehavere af jordvarmeanlæg er havnet i som følge af indførelsen af CO₂-afgiften?«

Begrundelse

I starten af 1980'erne, hvor alle skulle spare mest muligt på olien, var det med statens anbefaling, at en lang række danskere investerede i jordvarmeanlæg.

Efter indførelsen af CO₂-afgiften er det for mange blevet en meget bekostelig sag at have et jordvarmeanlæg. For helt almindelige familieanlæg skal betales 800 kr. mere om året i CO₂-afgift. Afgiften ligger på jordvarmeanlæggets strømforbrug.

Nogle indehavere af jordvarmeanlæg har i miljøets navn så valgt at opstille en vindmølle til at producere den el, som jordvarmeanlægget bruger. Da vindmøllen i perioder producerer mere strøm, end jordvarmeanlægget forbruger, sælges den overskydende strøm til elværket. Regnskabet er imidlertid aldeles ugunstigt. Der skal betales CO₂-afgift for den strøm, som købes fra elværket, når vindmøllen ikke kan følge med. Men når vindmøllen har overproduktion, gives der ingen refusion af CO₂-afgift for den solgte strøm.

En familie, der har en absolut miljøvenlig adfærd, bliver straffet betydeligt. Ministeren bedes derfor som adspurgt oplyse, hvorledes denne situation kan afhjælpes.

Svar (2/9 94):

Energiministeren (Jann Sjursen):

CO₂-afgiften blev indført med henblik på at nedbringe energiforbruget og derved reducere CO₂-udledningen.

Den elektricitet, et varmepumpeanlæg anvender, er belagt med samme CO₂-afgift som al anden elektricitet. CO₂-afgiften er ens for alle fossile brændsler, idet den udgør ca. 100 kr. pr. t CO₂ udledt ved forbrænding. Dermed afgiftsbelastes de forskellige brændsler i overensstemmelse med CO₂-udledningen. I det omfang eldrevne varmepumpeanlæg mindsker CO₂-udledningen, vil afgiftsbelastningen således afspejle dette.